

φυλάξη τὸ πῶμα, σκύβοντας μπροστὰ, ἀπαρά-
λαχτα σὰν τὴ κλωσσα, πὸν κυττάζοντας κατὰ-
ματα τὸν ἐχθρὸ, ἀπλόνει τις φτερούγες τῆς σὰν
ἀσπίδες στὰ μικρὰ πὸν στέκονται ξοπίσω τῆς.
Στὸ κάδρο τῆς θύρας ξεχωρίζουν κι' ἄλλες σι-
λουέττες. Ἐνα ζωηρὸ κόκκινο φῶς μπαίνει ἀπ'
τὸ παράθυρο μὲ τρεξίματα πυκνὰ ἀπ' τὶς θημω-
νιὲς πὸν καίγονται).

ΣΠΑΝΟΒΑΓΓΕΛΗΣ — (Πεντάσημος μὲ
σαρδῶνιο γέλιο). Κλάψτονε τώρα τὸ φονηᾶ... Τὸν
ἀγαπητικὸ σου κλάψτονε!

ΜΑΡΙΑ — (Σὰν τρελλή). Ὅχι! Δὲν κλαίει,
δὲν κλαίει ἢ νύφη πὸν παντρεύεται. Κ' ἐγὼ
τούτη τὴν ὥρα στεφανώνουμαι καὶ πέρνω τὸν
καλὸ μου. (Ἀπλόνει τὸ χέρι δίπλα στὸ τραπέζι
καὶ παίρνει τὴν ἀσημένια κούπα, πὸν χεὶ μὲσα
λωμένο τὸ φαρμάκι τοῦ παλιοῦ καθρέφτη).
Τὸ γλυκὸ κρασί, πὸν βλόγησε ὁ παππᾶς καὶ
μᾶς ἐκέρασε, ἢ νύφη τ' ἀποσώνει. (Πειάει κάτω
τὸ ποτήρι).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ — Τί κάνει; Σάλεψεν ἢ φρένα
τῆς.

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ — Μὲ τὴ φωτιά παντρεύεται
καὶ μὲ τὴν Κόλαση.

ΣΠΑΝΟΒΑΓΓΕΛΗΣ — (Λείχοντας τὸ πῶ-
μα). Στὸ νυφικὸ κρεβάτι ὁ γαμπρὸς σὲ καρτε-
ρεῖ. Χά, χά!

ΜΑΡΙΑ — (Δίχως νὰ γυρίσῃ πίσω). Σὲ νυ-
φικὸ κρεβάτι ὁ γαμπρὸς μὲ καρτερεῖ.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ — Σάλεψε ἢ φρένα τῆς. Κό-
ρωσε ἢ φωτιά. Μακροαίνετε παιδιά! Μακροαί-
νετε! (Οἱ φλόγες μπαίνουν ἀπ' τὸ παράθυρο
καὶ γλύφουν λαίμαργα τὰ ξύλα. Ὅλη ἡ κάμαρη
τώρα φωτίζεται ἄγρια. Ὁ Σπανοβαγγέλης μ'
ἓνα σατανικὸ γέλιο πισσοδρομεῖ καὶ χάνεται μὲ
τοὺς ἄλλους. Οἱ φλόγες χύνονται τώρα κι' ἀπ'
τὴν θύρα καὶ μοναχὴ καὶ, μοναχὴ ἀνάμεσὸ
τους, ζωσμένη ἀπ' τὴ φωτιά ἡ Μαρία).

ΜΑΡΙΑ — (Κυττάζοντας πάντα σὰν τρελλή
στὴ θύρα, μὲ ἄγριο ξεφωνητό). Στὸ νυφικὸ
κρεβάτι ὁ γαμπρὸς μὲ καρτερεῖ... Στὰ σπί-
τια σας γυρίστε καλεσμένοι, καὶ διαλαλήστε
στὸ χωριὸ μὲ τᾶργανα, πὸς στεφανώθηκε ἡ
Μαρία ἢ Πενταγιώτισσα... (Σὰ νὰ τῆς πέφτη
λιγοθυμιὰ, παραπατάει, στριφογυρίζει στὸν τόπο
καὶ πέφτει μαλακὰ ἀπάνω στὸ πῶμα. Τὸ ἀγκα-
λιάζει καὶ τὸ φιλεῖ στὸ στόμα. Ἡ ἀυλαία κρύβει
οἰγὰ καὶ πένθιμο τὸ ἀγκαλιασμένο ζευγάρι).

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Τὴν νύχτα τὴν βαθειὰ ποῦ ἀργὰ προβάλλει,
Τοῦ φεγγαριοῦ τὸ γάλα τὴν γλυκαίνει,
Καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ διαμαντένια κάλλη,
Ἄντανακλοῦν ἴσθι γῆ τὴν ναρκωμένη.

Ἐστὴν ἔρημη πεδιάδα, ἐκεῖ, χωμένο,
Τὸ κοιμητήρι τῶν νεκρῶν ἀνθίζει,
Σὰν πένθιμο νησὶ κι' ὠρφανεμένο,
Ποῦ τῶν θνητῶν τὸ δάκρυ τὸ ποτίζει.

Μακρὰ μὲς ἴσθι φωτολουσμένη πόλι,
Μὲ χίλιους ἤχους καὶ φωνὲς ἀντάμα,
Κινιοῦνται οἱ πόθοι τῶν ξενυχτισμένων.

Σειοῦνται βαθειὰ, βογγοῦνε οἱ τάφοι ὅλοι
Μπρὸς ἴσθι ζωὴ, λὲς διαλαλοῦν μὲ κλάμα,
Τὴν νοσταλγία τῶν δόλιων πεθαμένων!

Γ. ΛΑΜΠΙΕΛΕΤ